

V anglo-americkém i českém prostředí existuje mnoho autorek, které se snaží subverzivně působit v rámci patriarchálního kánonu, aby narušily jeho normativnost vůči literatuře psané ženami a metaforickému zobrazení žen. Autorky, o kterých zde padla zmínka, k tomu používají motivy zrůdnosti a duševní nemoci, na nichž ilustrují odsunutí žen, které neodpovídají požadavkům ženskosti, do pozice „jiného“. Vyloučenost ze společnosti, jež tato pozice apriori vyžaduje, však autorkám umožňuje vymanit se z metaforických norem a jejich hrdinky tak nakonec alespoň v symbolické rovině osvobozuje. Primární nutnost takového činu, tedy přijetí mužského pohledu na ženství tvoří základ jeho subverzivního obrácení proti diskurzu, který je tak vykreslen jako nefunkční.

Díky bohaté tradici gotického románu a rozvinuté tradici feministického myšlení se v angloamerické literatuře objevuje značné množství těchto motivů. České prostředí se těmto tématům věnuje s větší opatrností a v menší míře, přesto lze sledovat tradici využití těchto narativních strategií i v české literatuře psané ženami. Přes relativně menší popularitu se však zdá tento úhel pohledu pro interpretaci zkoumaných autorek relevantní a přínosný.

Zde uvedená typologie narativních strategií užívajících metafory zrůdy a bláznivé ženy k narušení zavedených norem pro „ženské psaní“ i zobrazení žen, se snaží zmapovat jejich pluralitu v závislosti na dobovém diskurzu a sledovat jejich změny s vývojem tradice literatury psané ženami celkově. Přestože se anglo-americká a česká literatura vyvíjely rozdílně, tato tendence je sledovatelná v obou prostorech a představuje jeden ze způsobů hledání vlastního ženského prostoru a pojetí ženství nezávisle na jeho definici oficiálním diskurzem.